

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 603

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰανουαρίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήτσου Χατζοπούλου: Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα. — Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις: ΙΣΠΑΝΙΑ.—Ο ΝΑΔΙΡ, διήγημα ἀραβικόν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἦ Δεσφύουσας.

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐκάθισα εἰς τὸν ἐξώστην μὲ ἐξωγλωμένους ὀφθαλμούς, ἀναμένουσα τὴν Σοφίαν.

Ὅλα γύρω μου, ὁ ἥλιος, ὁ οὐρανός, ἡ πόλις, τὸ βουνόν, ἡ θάλασσα, καὶ ὁ μαῖστρος αὐτὸς μοῦ ἐφαίνοντο ὅτι ἔκαλον, ἐφλογίζοντο ὅλα. Δὲν ἤξευρα τί εἶχα, τί ἠσθάνομην. Εἶχα ὑπόπῃ εἰς μίαν νάρκην σώματος καὶ ψυχῆς, λογικοῦ καὶ καρδίας. ἠσθάνομην μεγάλην διάθεσιν νὰ κλαύσω, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί μου ἔμενον στεγνοί, κατὰξηροι.

Μετά τινες στιγμὰς ἦλθεν ἡ Σοφία. Μοῦ ἔφερε τεμάχιον χαρτίου λευκοῦ συνθλιμμένου πυρετωδῶς εἰς τέσσαρας βιαίας πτυχάς. Ὁχρίασα, κατελήφθην ὑπὸ ρίγους, κ' ἐκάθισα εἰς τὸ κρεβάτι μου. Ἡ Σοφία εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον. Τὸ ἡνόησα σχεδὸν ἀμέσως ὅτι προήρχετο ἐξ ἐκείνου.

— Θεέ μου!.. θεέ μου! ἐψέλλισα, κ' ἔφερα παραφύρως τὸν χάρτην ἐκεῖνον εἰς τὰ χεῖλη μου, προσπαθοῦσα ν' ἀνείρω ἐκεῖ τὰ ἴχνη τῆς συνθλίψεως τῶν χειρῶν του.

Μετά τινες στιγμὰς ἀνέγνωσα ὀλίγας γραμμὰς χαραχθεῖσας βιαίως διὰ μολυβδίδος.

«Δεσποινίς!

» Ὁ ἀσθενὴς μας, ὁ ἀτυχὴς, πάσχει ἀκόμη. Δὲν ἐκοιμήθη

ποσῶς, ὁ πυρετὸς ἐξακολουθεῖ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Πότε ἐπέρχεται μικρά τις ὑφεςις, καὶ πότε αὐξάνει καταπληκτικῶς.

Ἠναγκάσθην νὰ προβῶ εἰς δόσεις ἰδιαίτερων τινῶν φαρμάκων.

» Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ὅπου λείπετε, σὰς ἐπεκαλέσθη χιλιάκις, καὶ σὰς ἐπικαλεῖται ἀκόμα. Τὸ ὄνομά σας ἀντηχεῖ κάθε τόσο μὲ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του. Ἐλπίζω τὴν ἐσπεραν νὰ τὸν εὑρετε καλλίτερα.

ἡμέτερος

» ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΙΧΟΣ. »

Ἐπεσα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ θλίβουσα τὸν χάρτην ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἔκλαυσα, ἔκλαυσα διὰ πολλὴν ὥραν.

Εὐτυχῶς τὸ βράδυ ποῦ ἐπήγαμεν μὲ τὸν μπαμπᾶν ὁ πυρετὸς ἤρχισε καταπίπτων. Ὁ ἰατρὸς προέβη εἰς τὴν δόσιν τῆς κινίνης, καὶ ὁ ἀσθενὴς ἦτο ἄφωνος κ' ἄλαλος, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς γραίας σπητονοικοκυρᾶς του, ἥτις μᾶς ὑπεδέχθη εἰς τὸ ἰδικόν της δωμάτιον, καὶ μᾶς προσέφερε γλυκό, καφε καὶ ροδάκινα ἀπὸ τὴν πανηγύριν. Ἐζήτησα νὰ ὑπάγω μέσα, ἀλλ' ὁ ἰατρὸς ὅστις ἦλθε σχεδὸν ἀμέσως μὲ ἡμᾶς.

— Ἀφήσατε νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον... εἶνε πολὺ καταβεβλημένος, κ' ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως πολλῆς.